

си търсятъ храна. Маймунитѣ скачатъ отъ клонъ на клонъ, отъ дърво на дърво, викатъ, боричкатъ се и правятъ разни упражнения.

Този шуменъ животъ се продължава до срѣдъ нощъ и послѣ настѣпва тишина. Всичко заспива, всичко почива. . .

Малкиятъ Сиракъ.

сѣки го познаваше. Мнозина го наричаха *Сиракътъ*. А и той самъ не знаеше собственото си име.

Единъ день бѣ намѣренъ на улицата, още малко и слабо дѣте, увито въ нѣкакви си дрипави парцали. Родители нѣмаше, или по добръ той не ги помнеше. Баща му—единъ уменъ и трудолюбивъ мжжъ, умрѣ наскоро прѣди раждането на своя синъ. Майка му постѣпи работничка въ една фабрика, но не за дълго. Тя не утрая фабричния животъ, разболѣ се и умрѣ.

Сиракътъ остана самъ — безъ братъ и сестра. Отъ улицата го отнесоха въ градското сиропиталище. Тамъ бѣ той грижливо отгледанъ. Постѣпи въ училището, дѣто бѣ единъ примѣренъ ученикъ, изкара първи класъ и напустна. Да продължи по-нататъкъ своето учение, нѣмаше срѣдства. . .